

DE BOUWKUNDIG AMBTENAAR

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE VEREENIGING VAN BOUWKUNDIGEN
OPGERICHT 2 AUG. '27 VOOR DEN TIJD VAN 29 JAREN EN 5 MAANDEN

Redactie: Heveaweg 24, Meester-Cornelis

ADRESSEN.

Voorzitter: W. H. Th. Marcus, Heveaweg 24 Meester-Cornelis, tot wien men zich te wenden heeft voor persoonlijke belangen en voor vereenigingsaangelegenheden en die tevens de redactie der B. A. voert.

Secretaris-Penningmeester: J. C. de Keyzer, Tjitaroemplein 12 Postkantoor Bandoeng, Riouwstraat. Tevens *Administrateur* I. B. T. voor:

- a. Aanmelding als lid V. v. B.
- b. „ „ „ „ abonné I. B. T.
- c. Adresverandering en contributie.
- d. Vereenigingsaangelegenheden.
- e. Opgave van advertenties.

2e Secretaris-Bibliothecaris: R. M. Soejatiman, Petodjosawah Zuid, Gang VI, Batavia-Centrum, voor: Vereenigingszaken inwendige dienst, aanvraag oude Nrs. I. B. T. en bibliotheeknummers.

DE C.I.V.O.

Zaterdagmiddag om 3 uur had in de sociëteit „Ons Gencegen” te Bandoeng eene vergadering plaats van den Raad van Vertegenwoordigers van de C.I.V.O. Na de aanwezigen te hebben welkom geheeten, lichtte de voorzitter Marcus toe de noodzakelijkheid van een specifieke, op Indische werknemersbelangen ingestelde Centrale. Hij wees o.a. op de ontwerp-buitenlandsch-verlof-ordonnantie, op de pensioenregelingen en salariswijzigingen, welke in de maak zijn, en v.n. de blijvers, ongeacht den landaard, zullen treffen. Slechts de leuze: gelijke monniken, gelijke kappen zal uiteindelijk bevrediging kunnen brengen, en het negeeren daarvan beteekent struisvogelpolitiek of nog erger. De blijvers-werknemers, te beginnen met het overheidspersoneel, dienen over de geheele linie op den duur één lijn te trekken en zullen voorop moeten stellen het belang van Indië; dat is hun eigen belang en dat hunner nakomelingen.

Komende tot het ontwerp voor een nieuwe buitenlandsch-verlof-regeling werden de volgende principiële beschouwingen naar voren gebracht en na eenige discussie met algemeene stemmen aangenomen.

Het buitenlandsch verlof.

I. De nieuwe regeling.

1. Bij de samenstelling van een nieuwe ontwerp-buitenlandsch-verlof-ordonnantie wenscht de C.I.V.O. uit te gaan van de volgende hoofd-beginselen:

- a. Het buitenlandsch verlof moet in de eerste en voornaamste plaats ten goede komen aan den Indischen Staatsdienst.
- b. Ten opzichte van de toekenning van het recht op buitenlandsch verlof dient *tenvolle* van toepassing te zijn grondslag I der B.B.L., zoodat noch het rascriterium, noch het land van genoten opleiding, noch het land van aanwerving (eventueel uitzending) voor den Indischen dienst eenig gewicht in de schaal mogen leggen.

2. Het buitenlandsch verlof dient n.h.v., in verband met de niet te stuiten en steeds sneller ontwikkeling van Indië, beschouwd te worden als een instituut, dat in een *overgangperiode* verkeert, en binnen zéér afzienbaren tijd — om de gedachten te bepalen: na $\pm$ 25 jaar — geheel zal moeten ophouden te bestaan. In dit tijdsverloop zal door een krachtige en *systematische* onderwijspolitiek en door

een *intensieve* welvaartsbevordering (industrialisatie enz.) Indië een dusdanige cultureele hoogte moeten hebben bereikt, dat practisch gesproken absoluut géén *import* meer noodig zal zijn, zoowel van werkrachten als van bij mogelijkheid h.t.l. te produceeren verbruiksartikelen. De z.g. „kort-verband-regeling” (grondslag VII der B.B.L.) zal kunnen worden gehanteerd tot tempering van eventueele *eischen* der nog *noodzakelijke* import van werkrachten.

3. Gedurende de overgangsperiode kan het recht op buitenlandsch verlof verleend worden aan *alle* ambtenaren, die na de afkondiging der nieuwe ordonnantie worden aangesteld of tevoren niet onder de bestaande regelingen zijn opgenomen, wanneer voldaan wordt aan de volgende eischen:

- I. De ambtenaar moet ten minste 10 jaar onafgebroken actieven Indischen dienst hebben, en op het tijdstip van de aanvraag van het buitenlandsch verlof reeds in vasten dienst zijn opgenomen.
- II. Een salarisgrens dient te worden bereikt, waar bij gewaarborgd is, dat het buitenlandsch verlof inderdaad aan den Indischen Staatsdienst ten goede zal kunnen komen. Bovendien moet het verlofstractement, dat afhankelijk is van de activiteitsbezoldiging, voldoende zijn, zoodat de ambtenaar niet verplicht zal wezen om zich op te bergen in het eene of andere dorpje, en fatsoenlijke armoede te lijden. Hij zal redelijkerwijze kennis moeten kunnen nemen van Westersche toestanden in Westersch milieu en van Westersche cultuur, waardoor hij met deze kennis verrijkt, na behoorlijke zifting, eventueel stimulerend zal kunnen werken op zijn ondergeschikten, in het belang van land en volk.

4. De C.I.V.O. meent, dat bij de huidige salaris-regeling de bovengenoemde grens gesteld kan worden op f 300.— per maand. Opdat niet te veel van de draagkracht van het land zal worden gevegd en om zoomin mogelijk Indisch vermogen af te tappen, dient het buitenlandsch verlof voor nieuw in dienst tredend landspersoneel en voor hen, die er tot nog toe geen recht op hebben, slechts voor 1 maal te worden verleend.

5. Wenscht de Nederlandsche Regeering met het oog op de Nederlandsche (imperiale) belangen sommige groepen van ambtenaren te blijven importeeren (kader bijv. voor het Indische leger, enz.) en voor die ambtenaren andere salarisgrenzen en andere regelingen te treffen, dan dienen de kosten daarvan *geheel* door Nederland te worden gedragen. Het *Indische* budget mag daarmee, om billijkheids- en rechtvaardigheidsoverwegingen, *niet* worden belast.

6. Voor de Indische ambtenaren (en beambten) die geen recht kunnen doen gelden op buitenlandsch verlof, met alle daaraan verbonden wettige voordeelen, dient *billijkheidshalve* spoedigst een redelijk groot-binnenlandsch-verlof-ordonnantie te worden vastgesteld. Hoewel *niet kan worden ontkend*, dat het Indische budget hierdoor aanmerkelijk zal worden belast, moet het desniettemin als een groot *voordeel* worden beschouwd, dat de benodigde fondsen in *Indië zelf* zullen blijven, en niet uit Indië naar buiten worden afgetapt.

II. Overgangsbepalingen.

1. De C.I.V.O. acht het billijk, om *voor het reeds in dienst zijnde Landspersoneel*, vallende onder de oude regelingen, overgangsbepalingen te treffen. Deze dienen echter van de volgende beginselen uit te gaan.

- I. Geen onderscheid mag gemaakt worden tusschen verschillende ambtenaren, hetgeen ook vóór 1932 niet het geval was; de uitgezonden en *niet-uitgezonden* ambtenaren dienen over één kam te worden geschoren. Herziening van de regeling 1932 dient dus plaats te hebben.
- II. De salarisgrens voor de toekenning van het recht op buitenlandsch verlof dient *voor allen* gesteld te worden op f 250.— per maand.

2. Wenscht de *Nederlandsche* Regeering voor de uitgezonden ambtenaren, die minder dan f 250.— per maand verdienen, het recht op buitenlandsch verlof, met alle daaraan verbonden wettige voordeelen volgens de bestaande regelingen te continueeren, dan dienen *billijkheidshalve* alle daaraan verbonden kosten *geheel* te komen ten laste van de *Nederlandsche* begroting.

3. De tijdstippen voor de toekenning van het recht op buitenlandsch verlof kunnen redelijkerwijze, vooral in verband met de draagkracht van Indië, gewijzigd worden zoodanig, dat het eerste, tweede en derde verlof eerst worden toegekend resp. na 8 jaar, na 7 jaar en na 6 jaar onafgebroken actieven Indischen dienst.

III. Aparte regelingen.

1. De aparte regelingen van het buitenlandsch verlof behoeven n.h.v. niet meer uitvoerig te worden behandeld. De bestaande regelingen in de verschillende artikelen voldoen aan redelijke eischen, en behoeft de vaststelling van een nieuwe ordonnantie *niet daarvan afhankelijk* te worden gesteld.

Daarna kwam de ontwerp-begroting der C.I.V.O. aan de beurt, en werd deze na eenige op- en aan-

merkingen en wijzigingen goedgekeurd. Daarna sluiting.

Naschrift. Wij doen een beroep op alle leden, om eventuele critiek op bovenstaand communiqué, in dag-, week- of vak-bladen ons te doen toekomen. Zendt ons een uitknipsel, met aantekening van het periodiek, waarin de critiek voorkomt, en den datum. Indien het noodig mocht zijn, zullen wij daarop kunnen reageeren, en in elk geval kwalijk gestelde onjuistheden kunnen rechtzetten.

Het Hoofdbestuur.

HET G.O EN DE NIEUWE MAATREGELEN.

Een krachtig en ernstig woord tot de regeering.

Advies om de salariskorting tot 15% terug te brengen en de regeling voor de kindertoelagen belangrijk uit te breiden.

Zaterdagmiddag heeft de Commissie voor het georganiseerd overleg haar advies inzake de salariskorting en de kindertoelagen aan de regeering verzonden.

Het is een gedocumenteerd en ernstig protest tegen de nieuwe korting van 7% en de slechts geringe uitbreiding, die de regeering aan de regeling der kindertoelagen gegeven heeft.

In de volgende regelen vindt men het voornaamste gedeelte van den inhoud vermeld.

Over U, bij U en zonder U.

De commissie oordeelt het noodzakelijk eigener initiatief terug te komen op de jongste regeling tot het toepassen van verdere kortingen op de ambtenaarssalarissen.

De verhooging van het kortingspercentage van 5 tot 7% — blijkbaar ter vervanging van den maatregel tot het stopzetten van alle verhoogingen — werd bij het overleg met den voorzitter van de salariscommissie niet aan het oordeel der Commissie onderworpen, zoodat zij zich thans zeer onaangenaam getroffen voelt.

Daar hiermee een nieuw element is gebracht in de kortingsvoorstellen wenscht de Commissie op dat gedeelte der regeling terug te komen.

Het is een vaststaand feit, dat deze verhooging van het kortingspercentage de verbittering onder de ambtenaren, welke reeds bij vele groepen aanwezig was, algemeen en zeer ernstig heeft gemaakt.

Dat een dergelijke meening in breedten kring wordt gehuldigd vormt een treffend bewijs voor de algemeen bestaande ernstige ontstemming, waarop de Commis-

sie de Regeering met den meesten nadruk meent te moeten wijzen.

Hoewel de Regeering in Haar schrijven van 26 November 1932 No. 3206/C erkent, dat reeds bij een verdere korting van 5% een zware druk op de ambtenaren zou worden gelegd, is Zij er toe overgegaan dezen last nog ondragelijker te maken door compensatie te zoeken voor het achterwege laten van een maatregel die practisch onuitvoerbaar is gebleken.

De grenzen overschreden.

Bovendien voelt de commissie zich verplicht hierop terug te komen, daar de met 2% verhoogde korting inderdaad en in den meest letterlijken zin van het woord armoede zal brengen in vele ambtenarengezinnen.

De Commissie vraagt zich met bezorgdheid af of de Regeering wel juist is ingelicht over de financieele omstandigheden waarin speciaal de gehuwde ambtenaren (daarin begrepen de ongehuwden-kostwinners) door de te hunnen aanzien getroffen bezuinigingsmaatregelen zijn komen te verkeerren.

Het gebrek aan weelde, waarover de landsdienaren zich nimmer beklagden omdat zij met een bescheiden „vast” inkomen tevreden waren, is voor velen veranderd in een gebrek aan het hoogst noodige.

De commissie is van oordeel, dat zelfs de huidige financieele moeilijkheden, waarmede de Regeering te kampen heeft en ten aanzien waarvan de Commissie vergeefs getracht heeft suggesties ter verbetering naar voren te brengen, in geen geval mogen leiden tot een zoodanige opvoering der korting, dat voor groote groepen van ambtenaren-kostwinners niet anders dan van een noodtoestand moet worden gesproken, waarbij van een sobere, doch zelfs maar eenigszins behoorlijke gezinsverzorging geen sprake meer kan zijn en welke ten gevolge moet hebben, dat de betrokkenen, in de overtuiging dat met hun levensbelangen geen rekening wordt gehouden, bezielde worden met een wrok tegen de Regeering, welke op den duur tot voor den Lande hoogst nadeelige consequenties zal leiden.

Waarom tweërlei maat als de nood zoo hoog is?

Bovendien heeft zich het gevoel van onrust bij de Commissie ten aanzien van het bezuinigingsbeleid der Regeering nog versterkt door Hare houding tegenover het Marinepersoneel en tegenover de gehuwde Europeesche onderofficieren ten behoeve van welke laatste groep door de Regeering aan den Legercommandant in overweging zou zijn gegeven de huishuren te verlagen.

Bij dit punt moge nog het volgende worden opgemerkt: De Regeering heeft in de commissie bij monde van Haren vertegenwoordiger, den voorzitter

der salaris-commissie, betoogd, dat de voorgestelde kortingsmaatregelen onverbiddelijk noodzakelijk waren. Het blijkt echter uit de uitzondering voor het Marinepersoneel gemaakt — waarover de commissie zich overigens voor de betrokkenen verheugt — dat die noodzaak toch niet zoo onverbiddelijk is, of ze kan voor een groote groep van landsdienaren worden gemist.

Ook op grond hiervan meent de Commissie tot voorstellen van een andere regeling gerechtigd te zijn.

Minder Korting.

De Commissie is van meening, dat het — óók in 's Lands belang — hoogst noodzakelijk is, dat de Regeering mede met het oog op den thans in zeer vele gevallen bestaanden noodtoestand, ten spoedigste blijk geeft van althans eenige tegemoetkoming aan de ambtenaren en dringt er met de meeste klem op aan tenminste het kortingspercentage van 17 terug te brengen tot 15.

Zij teekent hierbij aan, dat ook in Nederland ten gevolge van het met de ambtenaren-vertegenwoordigers gepleegde overleg door de Regeering met een mindere bezuiniging op den salarispost dan oorspronkelijk in het voornemen lag werd genoeg genomen.

De gunstige moreele invloed, welke door een inwilliging van haar verzoek op de Landsdienaren zal worden uitgeoefend, wordt door de Commissie hoog aangeslagen.

De Kindertoelage.

Met volledige handhaving van de verschillende principieele meeningen, welke bij de commissieleden bestaan ten aanzien van den juisten vorm waarin onder normale omstandigheden door de Regeering hulp aan groote gezinnen behoort te worden verleend, is de Commissie van oordeel dat, geheel los van de terugbrenging der salariskorting van 17 naar 15%, de huidige kindertoelagenregeling, wil zij billijk werken, door een stelsel als hieronder volgt, behoort te worden vervangen!

1. Hoofden van gezinnen met één kind ontvangen geen kindertoelage.

2. Hoofden van gezinnen met meer dan één kind ontvangen voor ieder kind, dat den leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt en geheel ten laste van de gezinshoofden komt zonder dat het op eenigerlei wijze tot het onderhoud van het gezin bijdraagt, een toeslag van 2% van het bruto-salaris, met per kind een minimum van f 1.50 en een maximum van f 15.— 's maands voor gezinnen tot en met 4 kinderen, en een minimum van f 2.50 en een maximum van f 20.—

voor gezinnen met meer dan 4 kinderen, eveneens per kind en per maand.

De Commissie acht het juist, dat in zoo moeilijke tijden als de tegenwoordige, voor ieder kind, inclusief het eerste en eenige, een toelage wordt gegeven.

Waar echter de landsfinanciën in een noodtoestand verkeerden en de Commissie thans niet streven wil naar wat gewenscht, doch allereerst naar wat noodzakelijk is, zou zij accoord kunnen gaan met een regeling waarbij voor een eenig kind geen toelage werd gegeven, aangezien het bezit van een kind niet zoo zwaar op de draagkracht van het gezin drukt.

Bij een gezin van twee kinderen verandert deze toestand dadelijk aanzienlijk, zoowel ten aanzien van behuizing als van allerlei andere gezinslasten. Meestal is bijv. van twee kinderen er één schoolgaand, waarbij opgemerkt moge worden dat ook op Fröbelscholen schoolgeld geheven wordt.

Juist ook voor gezinnen met twee en drie kinderen acht de Commissie een kindertoelage noodzakelijk, geheel los van de vraag of een of meer van die kinderen reeds de lagere school bezoeken.

Het percentage van 2 voor ieder kind stelt de Commissie alweer met het oog op den nood der schatkist zoo laag voor. Gewezen mag worden op de Hollandsche regeling, volgens welke reeds sedert September 1920 per kind 2½% van het bruto-salaris wordt toegekend, ongeacht het aantal kinderen.

Er moge gewezen worden op de kindertoelageregeling bij de verlofstractementen, waar voor elk kind boven het eerste een toeslag van 5% wordt toegekend.

Zoowel minimum- als maximum-bedragen lijken der commissie hier noodzakelijk. Minimumbedragen, omdat een gezin tenslotte inderdaad een waardevol profijt moet hebben van de kindertoelageregeling, hetgeen met een minimum van f 1.50 per kind per maand voor de laagste salarissen nog gewaarborgd lijkt.

Maximum-bedragen, omdat de nood der schatkist begrenzing der toelagen naar boven dwingend voorschrijft. Voor deze bovenste begrenzing is als limiet aangenomen een bruto-salaris van f 750.— 's maands voor gezinnen tot en met 4 kinderen.

Voor gezinnen met meer dan 4 kinderen — die door het grooter aantal schoolgaande kinderen, welke bovendien voor een deel zeker meestal de dure middelbare scholen bezoeken onevenredig zwaarder belast zijn ten gevolge van kinderzorg — lijkt een verlegging der grenzen naar resp. f 2.50 en f 20.— 's maands zeker niet te gunstig.

De Leeftijd.

De leeftijd van 21 jaar lijkt volkomen verantwoord, wanneer bedacht wordt, dat zeer weinig jongelui in

Indië op 18-jarigen leeftijd hun middelbare studie reeds hebben voltooid. De eerste oorzaak hiervan is, dat de lagere schooltijd niet 6, doch 7 jaren duurt. De tweede, dat zeer veel kinderen minstens 1 jaar verliezen door verloven en overplaatsingen. De derde, dat de Alg. Middelbare School niet 2 doch 6 jaren duurt.

Tevens moet in dit verband gelet worden op het feit, dat de leeftijdsgrens voor toelating tot de Mulo-school — d.i. voor zeer velen het begin van hun middelbare studie — 16 jaar is. Het kan daarom naar het oordeel der commissie ook nauwelijks redelijk worden genoemd, dat voor een kind van 18 jaar geen toelage meer zou worden gegeven.

Onaanvaardbaarheid uitgesloten.

Met bijzonderen nadruk moge nogmaals worden opgemerkt, dat van den eenen kant de nood der tijden op de groote en zeer groote gezinnen zóó extra zwaar drukt, en van den anderen kant het aantal groote en *à plus forte raison* het aantal zéér groote gezinnen zóó klein is, dat de hier voorgestelde regeling van toelagen aan de zwaar getroffen gezinnen voor de Regeering niet onaanvaardbaar kan en mag zijn.

Een dringend beroep.

De Commissie wil met allen aandrang een beroep op de Regeering doen om de voorgestelde regeling over te nemen, teneinde de ergste verbittering en wanhoop juist bij de in nood verkeerende gezinnen weg te nemen.

Zij teekent hierbij nog aan, dat naar haar meening ten aanzien van de kindertoelagen geen onderscheid mag worden gemaakt tusschen Europeesche en Inheemsche landsdienaren, in verband waarmede ten aanzien van Inheemsche ambtenaren in aanmerking komen de kinderen geboren uit het wettig huwelijk van den landsdienaar met zijne eerste of oudste vrouw en mede die uit een volgend wettig huwelijk, mits het vorige huwelijk ontbonden is, waaruit dus volgt dat, indien een Inheemsche landsdienaar tegelijkertijd met meer dan één vrouw is gehuwd, slechts met de kinderen uit het eerste huwelijk rekening mag worden gehouden.

Daardoor zal een eind gemaakt worden aan den bestaanden onbillijken toestand, waarbij een Inheemsch landsdienaar, die nimmer gelijktijdig met méér dan één vrouw gehuwd is geweest, doch die na het overlijden of scheiden van zijn eerste vrouw een tweede huwelijk aangaat, geen toelage ontvangt voor de kinderen, welke uit dit tweede huwelijk zijn of worden geboren.

STRIJD.

De lezers weten, dat den laatsten tijd een strijd is begonnen, d.w.z. een steeds scherper stelling nemen van werknemers-organisaties tegen bezuinigingsmaatregelen door de diverse werkgevers gedecreteerd. En voor een niet onbelangrijk deel is de verscherping der verhoudingen te wijten aan het feit, dat de werkgevers op eene wijze, die doet denken aan het oud-Pruisische regiem, hun werknemers elk „overleg” onthouden, en hoogstens toestemming verleenen om te „adviseeren”, *zonder* van de noodzaak der bezuinigingen een *redelijk* inzicht te willen geven. Men zegt zoo ongeveer: „Brave lieden, wij” — dat zijn dan de diverse werkgevers — „wenschen in *elk* geval zóóveel en zóóveel op Uw salarissen te bezuinigen; nu hebben wij gemeend, het op *deze*” — nader aangegeven — „manier te moeten doen. Doch gij móógt ons adviseeren, om het op een *andere* wijze uit Uw zak te halen!”

Volgens de communiqués aan de Pers verstrekt, is ook de van Regeeringswege ingestelde Commissie voor „georganiseerd overleg” niet goed te spreken over de *wijze* van dat z.g. overleg. Er zijn voorts door verschillende vak-organisaties protest-vergaderingen belegd, óók tegen de verdergaande korting, doch psychologisch bezien was de kern der protesten toch v.n. gericht tegen het als onredelijk aangevoelde „machts”-beginsel. En een paar leden van het N.I.O.G., t.w. de heeren Reens en Vrijburg, schijnen in hun uitingen op hun jongste Algemeene Vergadering een beetje de schreef van toelaatbaarheid te hebben gepasseerd. Wij zullen de lezers voorshands de details nog moeten onthouden, om de doodeenvoudige reden, dat die ons zelf nog niet bekend zijn. Dinsdag 17 dezer zal echter in den Volksraad de kwestie in het openbaar worden behandeld en kunnen wij in een volgend nummer er op terug komen. Wat wij thans echter reeds kunnen mededeelen is het feit, dat de heeren Reens en Vrijburg preventief zijn gevangen gezet. En dat vinden wij een buitengewoon krasse maatregel. Al kunnen wij niet beoordeelen of die preventief-stelling *noodzakelijk* was — de *wettigheid* staat vast — toch wordt ons rechtsgevoel daardoor zéér onaangenaam getroffen. Bedenkt wel lezers, wat zoon preventieve hechtenis voor de betrokkenen te beduiden heeft. En vergeet vooral niet, dat reeds sedert vele maanden onder het ambtenaren-corps verkropt wordt een gevoel van onbehaaglijkheid, van steeds hooger stijgende ontevredenheid. Inderdaad, er is een crisis, een diepe inzinking van het economische leven. Doch er zullen slechts heel weinige ambtenaren zijn, die niet verbitterd zijn, en overtuigd, dat de bezuinigingen bedoeld zijn om de loonpeilen in Indië sterk omlaag te drukken, terwille van de uit-

heemsche ondernemers. Het volk, de Inheemschen, die het zwaarst zijn getroffen, houden zich nog steeds heel rustig. Niet, omdat zij den druk der tijden niet diep en diep gevoelen — hoort maar eens de menschen onder elkaar spreken — doch wèl, omdat zij klaarblijkelijk het zien als eene beproeving van Allah! Zeker, er wordt menig hartig woordje gesproken over de hardheid van de „padjek” — belastingen — toch draagt men nog zeer gelaten zijn lot. Vergeet niet, dat ge met gedweë Oosterlingen te doen hebt!

Doch let eens op het Marine-personeel (Europeesch gedeelte) dat te Soerabaia zich krachtig geuit heeft tegen elke verdergaande korting; en zij zijn van korting verschoond gebleven. Onder het Europeesche Onderofficieren-corps is er ook reeds verbittering, en naar men zegt zullen deze gezagshandhavers eveneens ongemoeid worden gelaten. En is het dan te verwonderen, wanneer een paar leden van het N.I.O.G., menschen, die bij wijze van spreken in Nederland de *Westersche* vak-vereenigingsgeest met de moedermelk hebben ingezogen, zich een beetje hebben laten gaan op hun A.V.? Waarbij zij evenwel nog veel gematigder moeten zijn geweest, dan te doen gebruikelijk is in Europa!

Wij eindigen dit kort artikel met ons medegevoel uit te spreken met de heeren Reens en Vrijburg, maar vooral met hun gezinnen. Arme Vrouwen en kinderen, die hun mannen en vaders zien opgeborgen in „de gevangenis!” Of het „misdrijf” al dan niet *onteerend* is, wat raakt het de Vrouwen, wat malen de kinderen er om? Hun mannen en vaders zijn „als boeven” — zoo voelen ze het aan — *opgesloten in de gevangenis*. God geve ons *spoedigst* betere tijden, zoodat de opgetaste brandstof, over heel Indië, van ontevredenheid en stil verzet niet bij een geringe vonk zal uitslaan tot een groote brand. Wat nimmer kan zijn in het belang van land en volk, wat ook voor de vak-beweging funest zal kunnen zijn.

W. M.

DE INDISCHE BEZOLDIGINGSMISÈRE

door W. H. Th. MARCUS.

(Slot.)

De laatste zin laat geen misverstand toe, vooral niet in verband met wat er verder op volgt. Het N.I.O.G. hoofdbestuur schijnt dus wel van de noodzaak tot bezuiniging overtuigd te zijn. En het heeft groot gelijk, wanneer het opkomt voor de eigen kongsie. Maar dan moet datzelfde hoofdbestuur toch

niet meedoen aan de door het V.V.O.-bestuur — of de redactie van de *W. J. Courant*, officiëel orgaan van het V.V.O. — ingezette campagne tegen de C.I.V.O., en tegen mij in het bijzonder. Het N.I.O.G. heeft óók meegedaan aan het lanceeren van aperte onjuistheden. Het heeft getracht mij *als vakvereenigings-leider* te vereenzelvigen met het I.E.V. lid persoonlijk. Als het N.I.O.G. nu maar eens terdege wilde informeerden, dan zou het niet *kunnen* voorkomen, dat men mij kan beschuldigen ook maar één moment te hebben afstand gedaan van het beginsel: gelijke monnikken, gelijke kappen. En de heer D. M. G. Koch, die mij „blinde rassenhaat” — of iets d.g. — in de schoenen schuift, vergis ik mij niet naar aanleiding van punt IV van de door het Comité van Actie van het I.E.V. geponeerde stellingen, *wist*, en *weet het thans zeker uit onverdachte bron*, dat niet *ik* die stelling heb verkondigd, afgezien van het feit, dat in *Onze Stem* die stelling een beetje foutief is weergegeven. Maar de Groote Leider D. M. G. Koch verzuimt nog steeds één en ander recht te zetten. Waar ik intusschen niet eens prijs op stel, en ik er mij even weinig van aantrek, wat Koch en zijn medewerkers in de *W. J. C.*, en de hun gelijkgezinde zielen in andere periodieken tegen mij uitspoken. Alles zal wel „reg kom” mijne heeren; het N.I.O.G. hoofdbestuur is ook pas eenige nummers geleden tot de ontdekking gekomen, dat het ondoenlijk is om een scheidingslijn te trekken voor de toekenning van een „tropentoelage!”

De School vervolgt:

„Wij schreven, dat naar onze meening de B.B.L. er vrij aardig in geslaagd is, de tropentoelage in de salarissen te verwerken”.

Nu komt er een soort van toelichting, doch *niet* de tropentoelage-kwestie wordt belicht, *niet* de differentiatie der C.-Schalen, waarin de tropentoelage *wel* is verwerkt. Maar de B.-Schalen worden aan het publiek voorgezet. Heb ik dus geen gelijk, wanneer ik zeg, dat men bij het N.I.O.G. in elk geval de C.-schaal wil veilig stellen?

„Kollega De M., die dit niet met ons eens is, bevelen we aan in het Augustus-nummer van *Koloniale Studiën* te lezen het artikel van Dr. I. J. Brugmans: „De natuurlijke grondslagen van een Indies bezoldigingsstelsel”. Op pag. 379 vinden we:

„Tot dusverre heeft het Gouvernement sinds „de regeling van 1925 een uiterlijk versluisde, „maar in wezen toch niet minder duidelijke „rassen-politiek gevoerd. Het heeft alle betrekkingen, die bij de vaststelling der regeling in „hoofdzaak door Indo-Europeanen werden ver-

„vuld, in een afzonderlijke groep gebracht, de „zgn. B.-schalen. Dat Inheemse werkkrachten, die een in de B.-schalen ondergebrachte „functie vervulden, hetzelfde salaris als de „Europeanen zouden ontvangen, doet niets af „aan het feit, dat de bezoldiging op het ras „werd ingesteld; vandaar de regeling, dat een „B.-schaal zou worden herleid tot A.-schaal „(de eigenlijke Inheemse schaal), zoodra de „meerderheid der funksionarissen van Inheemse „(= Inlandse. *Red. De school*) landaard zou „blijken te zijn.”

Het N.I.O.G.-hoofdbestuur eindigt zijn artikel dan met het volgende:

„Zooals we in den aanvang van ons artikel hebben gezegd, achten we *nu* geen redenen meer aanwezig om in het openbaar over deze zaak te zwijgen. Toch betreuren we het, dat de A.-groep ambtenaren en vooral ook de in het I.E.V. vereenigde Indo-Europeanen ons a.h.w. gedwongen hebben ons over deze zaak uit te spreken.

Want dit hadden we, *in het belang van allen*, graag vermeden.”

Hoewel het mij nog niet *geheel* „trang” is, wat de uitspraak van het N.I.O.G.-hoofdbestuur eigenlijk *princiep* bedoelt te zeggen meen ik toch wel eenige redenen tot verheugenis te mogen hebben, dat min of meer duidelijk, d.w.z. „versluisd” is te kennen gegeven, dat men in elk geval van de C.-schaal moet afblijven, en desnoods maar op de B.-schalen moet potongen. Doch hoe staat het V.V.O. ervoor? Zal het bestuur van deze Centrale nu eens eindelijk klaren wijn willen schenken? Het Indische bezoldigingsstelsel is in „de groote revisie” (zooals Dr. Brugmans zich uitdrukt. W.M.) en daarom is het de *plicht* van het V.V.O.-bestuur om zich *princiep* uit te spreken, opdat de A.-schaal en de B.-schaal-ambtenaren in zeker opzicht ook de C.-schaal *weten* wat ze van dat bestuur mogen en kunnen verwachten. Of wenscht dat bestuur, *in het belang van allen*, een uitspraak graag te vermijden, evenals het N.I.O.G.-hoofdbestuur heeft betoogd? Maar de uitspraak van het V.V.O.-bestuur zal *categorisch* moeten zijn, en *geen ruimte mogen overlaten voor andere uitleg*. Daar hebben de vele duizenden A.-schaal en B.-schaal ambtenaren *recht* op. Zij mogen niet langer in twijfel worden gelaten. Ze moeten weten, of het V.V.O.-bestuur de *bestaande* salarisverhoudingen als juist wenscht te aanvaarden, en geen verbreking van die verhoudingen zal tolereeren. Of wenscht het V.V.O.-bestuur *andere* verhoudingen, andere beginselen dan die in de grondslagen der B.B.L. zijn neergelegd, door het Verbond te doen aannemen?

Geef dit blad na lezing aan een
nog niet aangesloten Collega.
Gij verricht daardoor reeds
propagandistisch werk.

De C.I.V.O. heeft niet geschroomd in haar Statuten vast te leggen twee beginselen, en zich positief uit te spreken over een voorloopig (eventueel nader aan te vullen) werkprogram. Het bestuur dezer Centrale en de Raad van Vertegenwoordigers hebben het risico aanvaard van mistasten. Doch de vertegenwoordiger der Centrale weet thans precies, waar hij zich aan heeft te houden. De beginselen en richtlijnen laten geen *princiep* afwijking toe. En tot het bittere eind zal daarvoor gestreden worden.

Thans een enkel woord over het standpunt van de Inlandsche Vakcentrale, voorkomende in het nummer van October j.l. van het orgaan van de „Vereeniging Inl. Personeel Irrigatie, Waterstaat dan Waterschappen”. Ik zal in het kort één en ander resumeeren.

1. De B.-schalen dienen teruggebracht te worden tot het A.-peil, waarbij een herwaardeering der alsdan algemeen geldende A.-schalen moet plaats hebben, naar het vereischte diploma.
2. De C.-schalen moeten dichters het A.-peil naderen, terwijl sommige C.-schalen naar de A.-schalen kunnen worden overgebracht. De hiergeborenen, zonder onderscheid van landaard, mogen door hun klein aantal nog wel de voordelen der C.-schalen blijven genieten.
3. Geen aanspraak meer op buitenlandsch verlof voor *alle* niet-uitgezonden ambtenaren. Tijdstippen voor verlof verlengen.

4. Een uniforme pensioenregeling voor *alle* ambtenaren naar die, voor de A.-schalen geldig.

Ik mag er het bestuur der Inlandsche Vakcentrale wel opmerkzaam op maken:

1. Dat alle A.-schalen *óók nog te hoog* zijn voor de *te zwakke volkshuishouding*. ¹⁾
2. Dat het toch niet consequent is om *hiergeborenen* wel in de C.-schalen te willen laten. En niet vergeten mag worden, dat in de B.-schalen nog een beduidend aantal import-krachten zijn. Moeten die niet volgens (verlaagd) C.-peil worden bezoldigd?

3 en 4. Ook in verband met de door de Inlandsche Vakcentrale sub 1 en 2 aangegeven richtlijnen zou ik willen vragen, of absoluut *geen* rekening behoeft te worden gehouden met verkregen rechten of aanspraken? Blijkbaar niet, omdat uitdrukkelijk er bij gezegd is, dat men op *bezuiniging* uit is. Zal de heer Soeroso in *alle* gevallen verkregen rechten en/of aanspraken willen negeeren? Of alléén maar die, welke *hem* onwelgevallig zijn?

1) D.w.z. indien het koeliepeil als „normaal” moet gelden.

Mijn eindconclusie heel kort samenvattende, zou ik graag willen zeggen:

„De ziekte, welke onze Indische *blijversamenleving* bedreigt, en welke ons voortdurend als een spook zal achtervolgen, is *een te zwakke volkshuishouding*”.

BURGERLIJKE OPENBARE WERKEN.

Waterstaat:

Ontheven van zijne ter beschikkingstelling:

- a. van de provincie Midden Java de ingenieur 2e klasse Ir. A. F. WEHLBURG;
- b. van de provincie Oost-Java de ingenieur 2e klasse Ir. P. Ph. STENEKER;

Toegevoegd aan den Resident der Lampongsche Districten de ingenieur 2e klasse Ir. A. F. WEHLBURG voornoemd;

Ter beschikkinggesteld van de provincie Midden-Java de ingenieur 2e klasse Ir. P. Ph. STENEKER voornoemd;

Tijdelijk belast met de waarneming van de betrekking van architect de hoofdopzichter J. P. ANDELA;

ONZE BOEKENLIJST

Bij onzen Administrateur, Tjitaraemplein 12 — Bandoeng, zijn de ondervolgende boeken te krijgen, na toezending van de kosten per postwissel. Geeft deze lijst ook ter inzage aan Uwe kennissen, die (nog) geen lid zijn der Vereeniging van Bouwkundigen. Bij beduidende afname kunnen wij korting of provisie toestaan.

1. Staten voor de berekening van grondverzet	à f 0.30	franco p.p. f 0.40
2. Een économischer werkwijze voor oppervlakte-asphalteering	„ „ 1.—	„ „ 1.10
3. Technische Hygiëne „Waterverzorging.”	„ „ 2.50	„ „ 2.75
4. Knikmonogram	„ „ 0.25	„ „ 0.30
5. Keuring van dakpannen	„ „ 0.15	„ „ 0.20
6. Opgave Architects-examen 1928	„ „ 0.75	„ „ 0.85
7. Opgave Architects-examen 1930	„ „ 1.—	„ „ 1.10
8. Statisch bepaalde en niet-statisch bepaalde balken	„ „ 0.75	„ „ 0.85
9. Grepen uit de leer der Hydraulica	„ „ 1.25	„ „ 1.35
10. Gewapend-beton. Statica en sterkteleer. Deel I.	„ „ 2.50	„ „ 2.60
11. Gewapend-beton. Deel II	„ „ 4.—	„ „ 4.20
12. De beteekenis van den cementsteen in gietbeton	„ „ 1.—	„ „ 1.10
13. Krachtleveringsmachines	„ „ 2.—	„ „ 2.10
14. De Compensatie-planimeter.	„ „ 0.25	„ „ 0.30
15. Ranglijstenboekje Schaal B. 12 personeel bij de B. O. W., en ledenlijst V. v. B.	„ „ 0.25	„ „ 0.30
16. Complete oude jaargangen I. B. T., zoolang de voorraad strekt, voor leden V. v. B en abonne's I. B. T. tegen een zeer gering bedrag verkrijgbaar. <i>Haast U, want wij willen den voorraad spoedigst opruimen!</i>		

Bij bestellingen boven f 10.— geven wij 10% korting; boven f 25.— kunnen wij 15% korting toestaan. Bestellingen tot een hooger bedrag nader overéén te komen. H.B.